

Klára Jechová: Předvolební průzkumy prezidentských voleb: poprvé v České republice (2013)

Diplomová práce si všímá aktuálního tématu, které považuji za náročné z hlediska uplatnění vlastních výzkumných zkušeností. Nepřekvapuje proto, že zůstává na přece jen deskriptivní úrovni a že hodnotu práce zakládá hlavně na komparativním přístupu. Je přitom zřejmé, že rozsáhlé úvodní popisy dvou odlišných světů musejí rekapitulovat řadu tu více, tu méně známých informací (zejména z historie výzkumů veřejného mínění). Postoj čtenáři k předloženému textu se tak utváří poměrně brzy, což není zrovna výhodné, a to i díky autorčinu stylu psaní a výstavby textu.

Rušivě působí několik okolností:

1. Silně hodnotící akcenty při hodnocení předchozích prezidentů (14) – je sporné považovat Klausovy intervence za posilování prezidentských pravomocí a intuitivně odhadovat vliv jeho spisů na veřejnost. Nikde není argumentováno, jak a kdy podporovala V. Havla v jeho „samostatnosti“ ona „masa lidu“ a proč by bylo vhodné, aby tehdy „šel“ proti vládě. Ostatně není ani jasné, proč by USA mělo působit jako „model příklad“ (22)
2. Autorka má zvláštní schopnost prokládat text velestručnými odstavčičky, které jenom nahodí další téma (panely – 16, tiskové zprávy – 20, „ztráta lesku“ – 17 – navíc naznačuje negativní vývojový trend).
3. Podobně se autorce daří lapidárním shrnutím na konce odstavce (viz ten dlouhatánský na s.18) zamotat čtenáři hlavu. Shrnutí na s. 21 znovu komentuje další postup práce a končí shrnutím shrnutí. Na s.26 je nešťastně výklad o Gallupovi korunován výčtem těch nejzásadnějších chyb, na s.27 končí odstavec o interaktivních formách závěrem, že většinou se volí telefonické dotazování... Podobně je tomu na s.35.
4. Trochu mlhavé jsou odkazy na Konferenci Sociologického ústavu ČR (v Kombinaci s Mertonem - 19): předpokládám, že nešlo o nějaké usnesení, ale o názory konkrétních účastníků.
5. K ne úplně přijatelným zvykostem patří výklady, které stojí na jediném (?) pramenu (POQ – s.29 – 32), může jít ovšem spíš o problém odkazování.
6. V práci se některé informace opakují (např. exit polls (38), charakteristiky českých agentur (41-42), žánrově atypická „úvaha“ (71) .

Považuji za příznačné, že čtenář práci nenajde vyslovené chyby a že řada informací je pro české prostředí zajímavá a přínosná. Také zpracovaná případová studie je docela zajímavá, takže lze uvažovat o tom, zda nepřichází na scénu poněkud pozdě. Jenom mi přijde samozřejmé, že české firmy nezkoušely formulovat prognózu, šlo-li o první případ (66-67).

Mohu proto uzavřít, že je možno přijmout práci k obhajobě a hodnotit ji jako ukázkou informovaného řemeslného zvládnutí relevantních otázek metodiky výzkumu veřejného mínění . S ohledem na řadu spíše kosmetických chyb bych viděl možnost hodnocení někde kolem stupně „velmi dobře“.